

168. Viruló ifjúság...

1. Vi - ru - ló if - jú - ság, jö - ven - dő i - dők re - mé -
Hall-gass már egy-szer a sze - re - tet - nek i - gé - jé -

nye,
re; Kö - ves - sed azt, A - ki min - dig nyújt vi -

gaszt, S Jé - zus lesz szí - ved ve - zé - re!

2. Áldozd fel önmagadat, mint szép üde virágot,
Örömmel az erőt, mellyel teljes ifjúságod,
Jézusodnak, Ki javad akarja csak, Aki jóságos királyod.
3. Szelíden tereli bárányait szép nyájának;
Ifjúság, te neki mindig a legkedvesebb vagy;
Üdvöt s áldást Ad Atyánk néked folyvást, Ki díszre vagy szent házának!
4. Mily öröm követni Jézust már az ifjú korban,
Mert az örök szeretet mindenkor előttünk van,
És ez elég! Ámde a bűn és vétség Ott tart Sátán hálójában.
5. Az ifjúság, mint cédrusfák, erővel betelnek,
Bölcsességben, kegyelemben s hitben növekednek;
Rövid idő Készíti őket elő, Hogy szolgáljanak Istennek.

6. Istennek eszközül szolgálni és a Báránynak,
Ehhez hasonló dicsősége nincs a világnak!
Eszközül vesz Téged is terveihez, Csak engedj akaratának!
7. Ha Őt keresed, az angyalok szolgálnak néked,
Ó, milyen bensőséges lesz velük közösséged;
Ha hű maradsz, És mindent csak annak adsz, Aki virulást ad néked!
8. Gondold meg, hogy azt mily öröm és dicsőség várja,
Ki éltét ifjúságában Jézusnak átadta,
S megőszülve Futását befejezte; Így Istent majd megláthatja!
9. Csak úgy érjük el életünk boldog csendes végét,
Ha a Báránynak engesztelő kínszenvedését
Megismertük; Áldás az, ha megértjük S áldjuk Isten szeretetét.